

El Baptisme i el Sant Sopar **Quin és l'ordre bíblic dels símbols?**

per Frédéric Buhler

Versió catalana de l'obra *Baptême et Cène. Quel est l'ordre biblique des symbols?*

Primera edició: febrer del 2001.

© Frédéric Buhler, edició francesa.

© Edicions Cristianes Bíbliques, per l'edició catalana. Apartat 10053,
08080 Barcelona-Catalunya (Espanya).

Maquetación: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya
(Espanya).

PREFACI

Sigui quin sigui el seu grau d'instrucció religiosa o el seu nivell de formació espiritual, un bon cristià sempre estarà disposat a renunciar a les seves concepcions, si s'evidencia que no estan suficientment fonamentades en les Escripures. No es deixarà seduir consideracions caritatives o tolerants, ja que com va dir Vinet: "No hi ha caritat per les idees". Tot això no ha d'influenciar la seva fidelitat, fins i tot si és acusat de estret o formalista. La veritat primer, seguida de l'amor com acompanyant. "Caminant en la veritat en amor".

En lloc de seguir a l'incrèdul, a l'indiferent o al tebi en la seva actitud de languidesa d'esperit i estretor de cor, un veritable cristià ha de ser fidel, deixant l'estretor d'esperit però mantenint l'amplitud de cor. Dit d'una altra manera, el seu amor no pot destorbar la seva lleialtat a la Paraula de Déu.

La doctrina principal i distintiva de les esglésies de tipus primitiu no ha estat mai el baptisme per immersió, donat que uns altres grups el practiquen. Tampoc ha estat l'autonomia de l'església local, donat que uns altres grups religiosos s'organitzen d'acord aquest principi; és la submissió clara i senzilla a la voluntat de Déu, revelada en la seva Paraula, tant en la doctrina com en la pràctica cristiana.

Tota qüestió doctrinal ha de ser examinada sota el principi de l'obediència a l'ensenyament bíblic. Per un bon cristià, l'Escriptura és la base de tota doctrina, de tota pràctica i de tot mètode d'actuació. Quan es troba davant la Bíblia, és respectuós; quan ella parla, calla; quan fa una afirmació, l'accepta; quan dóna un manament, l'obeeix. Organitza la seva vida, administra el seu temps, exerceix els seus dons, disposa dels seus recursos, sempre i en tot seguint les directrius del Llibre de Déu. L'Escriptura constitueix la Cort Suprema que regula tot conflicte que afecta la seva activitat física, intel·lectual i espiritual.

SIGNIFICAT BÍBLIC DELS SÍMBOLS

És superflu insistir sobre el caràcter extrabíblic de la interpretació sacramentalista dels símbols. L'ensenyament del Nou Testament és clar sobre això. El Baptisme i el Sant Sopar són institucions que el cristià obedient ha de rebre, no perquè ens doni alguna gràcia, sinó perquè van ser establertes pel Crist per esdevenir un testimoni visible de la vida espiritual del creient. *“L'Esperit és el que dóna vida, la carn no serveix de res”* (Jn 6:63a).

1 El Baptisme

El Baptisme bíblic representa, sens dubte, la mort i resurrecció del bateig amb Crist. Així ho veiem en textos com Romans 6:3-5 i Colossencs 2.12. Aquest acte descriu la unió dels creients amb el seu Salvador (1Co 12:13; Gà 3:27). D'això es desprèn que únicament els individus regenerats han de ser batejats, perquè sense les realitats de la mort a un mateix i del nou naixement, el Bateig esdevé buit de sentit; en tots els altres casos no seria un bateig bíblic.

El significat d'aquest símbol és encara més rellevant per la manera apostòlica de realitzar el bateig: la immersió. Els historiadors seriosos i honestos de totes les confessions eclesiàstiques, incloent aquells que practiquen l'aspersió o el vessament, admeten que l'església primitiva practicava la immersió. Però no cal recórrer a aquest argument històric. L'estudi atent i imparcial del Nou Testament donarà el mateix resultat. El mot grec baptizo vol dir submergir o immersir. Batejar és una transcripció i no una traducció de l'original. Els textos són ben clars quan es tradueixen encertadament! Jesús *“pujà”* de l'aigua (Mc 1:10), Joan submergia a Enon, perquè hi havia molta aigua (Jn 3:23), Felip i l'eunuc *“van baixar”* a l'aigua i *“van pujar”* (Hch 8:38-39). La immersió simbolitza una sepultura (Rm 6:4). Jesús va parlar de la seva mort com d'un baptisme d'angoixa (Lc 12:50).

2 El Sopar

Jesu-Crist mateix indicà el sentit profund del Sopar a Joan 6:53-58. Crist és l'aliment que el cristià ha de prendre per a la seva ànima. És

el nostre Anyell Pasqual, el Pa de la Vida, el Mannà del Cel. Ell ens fa, cada dia, trobar en ell les forces espirituals. El Sopar representa aquesta realitat. Segons la Paraula de Déu, es pren en la forma de pa i vi, símbols del cos lliurat i de la sang vessada pels nostres pecats. Observant el Sopar, el cristià i l'església expressen la seva fe en el sacrifici expiatori del Salvador, en la unitat del seu Cos i en la seva gloriosa vinguda.

3 Semblances

Els dos símbols són institucions que no porten cap benefici en si mateixos. El Baptisme no salva, el Sopar no santifica. Els dos pressuposen un estat de gràcia anterior: pel bateig, la conversió, i pel Sopar, la dependència espiritual de Crist.

Els dos símbols mostren la mort del Salvador: el bateig recorda la salvació i el nou naixement esdevinguts possibles pel sacrifici expiatori; el Sopar parla de la santificació i la nova vida resultant de la comunió en la mort de Crist.

Els dos símbols són manifestacions públiques de la fe dels creients. Perden el seu sentit de testimoni en l'observança privada. El candidat al baptisme ha de testificar davant els seus germans que ha experimentat la regeneració. Aquell que participa en el Sopar ha de testificar davant els seus germans, i en comunió amb ells, la seva dependència de Crist per al seu creixement espiritual.

Els dos símbols són institucions permanents per a tota l'era cristiana. Han de ser practicats per *“dur a l'acompliment tota justícia”* i en memòria d'ell *“fins que vingui”* (1Co 11:26), en reconeixement de la seva autoritat sobre totes les coses, i particularment sobre l'església *“que és el seu cos”* (Ef 1:22-23).

L'ORDRE BÍBLIC DELS SÍMBOLS

Considerarem ara una qüestió força delicada: la qüestió de l'ordre en què cal que els dos símbols siguin practicats pel creient.

Sense cap dubte, afirmem que la Bíblia posa la immersió dels creients abans del Sopar. Això no és prendre partit per justificar una pràctica, ja que qui escriu aquestes línies va estar prenent del Sopar abans de ser batejats. Després d'un examen imparcial de la qüestió, ens va ser molt humiliant haver de reconèixer que estàvem equivocats i que havíem exposat punts de vista que, encara que són professats en diversos cercles evangèlics, no es poden qualificar de bíblics. Se cercarà, sens dubte, una demostració en què la seva confessió de fe -no sempre practicada- obri la porta a la participació del Sopar o eucaristia a les persones que no han estat "batejades". Tant les esglésies de professants com les esglésies multitudinàries han mantingut l'ordre invariable: primer, Bateig, després, Sopar, al llarg dels anys. Aquest és un fet històric que no es pot rebatre. Si suposem que, com professem, l'únic bateig vàlid és el bateig de creients per immersió, ens trobarem en la mateixa posició que la resta de la "cristiandat" quan afirmem que el cristià no submergit no es troba qualificat per participar del Sopar. Però no és aquesta la direcció en la qual cercarem la solució. Anirem a la font, a l'única revelació infal·lible de la voluntat de Déu: la Bíblia.

Heus aquí, aquests arguments bíblics:

1 Nombre proporcional de textos

És impossible decidir la importància relativa de dues doctrines únicament pels nombre de textos que es presenten. Però aquest argument que, sense cap altre no tindria més que un valor mediocre, es pot utilitzar amb altres amplificant la seva importància. A la Bíblia hi ha 38 capítols que parlen del baptisme i 7 que parlen del Sopar. Si traiem els passatges paral·lels ens queden 34 capítols per un costat i 5 per l'altre. Si comptem els versicles, sense els paral·lels, trobem 67 sobre el baptisme, encara que dos no fan referència al baptisme d'aigua (Mc 10:38; Lc 12:50), i 16 sobre el Sopar. Aquestes xifres ens porten a concloure que la importància

que es dona a cadascun dels símbols està en relació a la seva posició cronològica: primer Baptisme, després Sopar.

2 L'ordre de la institució

La immersió va ser practicada per Joan el baptista per ordre de Déu abans de l'inici del ministeri públic de Jesu-Crist (Jn 1:33; Mt 21:25-26). Jesús mateix es va fer batejar per *“dur a l'acompliment tota justícia”* (Mt 3:15 i paral·lels). Al contrari, *“els fariseus i els doctors de la llei van rebutjar el disseny de Déu per a ells, en no ser batejats per ell”* (Lc 7:30). I, fins i tot, *“tot el poble que el va escoltar, i els publicans, van justificar Déu, essent batejats amb el baptisme de Joan”* (Lc 7:29). Després Jesús mateix, seguit dels seus deixebles va practicar la immersió (Jn 4:1-2). Només tres anys més tard, *“la nit que va ser lliurat”*, el Senyor Jesús va instituir el Sopar (Mt 26:25-26 i paral·lels). De la mateixa manera que la institució del Baptisme va ser la primera, lògicament la pràctica de la immersió, en l'experiència del creient, hauria de precedir a la participació al Sopar.

3 Significat relatiu als símbols

De la mateixa manera que el naixement precedeix l'absorció d'aliment material, i el nou naixement l'absorció de l'aliment espiritual, així, pel simbolisme i l'analogia de les Escriptures, el Bateig ha de precedir el Sopar, donat que representa el naixement a la vida nova. Primer, la regeneració (no baptismal); tot seguit la santificació. Fora que despullem el Baptisme i el Sopar de tot valor simbòlic, els signes exteriors lògicament han de seguir l'ordre de les realitats interiors que representen.

4 L'autoritat absoluta de Jesu-Crist

Si es pregunta a un cristià no submergit perquè ha de participar del Sopar, sens dubte respondrà: “Perquè és un manament del Senyor”. Ell considera, amb raó, la participació en el Sopar com un acte d'obediència. Però nosaltres li podríem preguntar: “Per què no consideres ser submergit? El Senyor no ho ha dit suficientment clar i ha de manar amb més claredat la immersió?”. En nom de quin principi direm: Obeiré aquest manament més que l'altre? Tot queda en una submissió pràctica o total a la voluntat de Déu.

El cristià s'aixeca com a jutge de la "lleï" quan escull ell mateix els passatges de la Paraula que vol acceptar, per deixar de costat aquells que li fan nosa: "*I si jutges la lleï, no ets practicant de la lleï, sinó jutge*" (Jm 4:11b). Aquesta actitud és la negació de la supremacia absoluta de Crist i de la seva Paraula. Essencialment és la mateixa que té el liberalisme religiós. Un està en el dret d'afirmar que el fill de Déu que vol participar del Sopar per obediència i que defuig el Bateig bíblic, se sedueix a ell mateix. De fet, es fa culpable d'una desobediència manifesta.

5 El programa de Jesu-Crist per al món

Hi ha paraules més solemnes que aquelles que van ser pronunciades pel Crist entre la resurrecció i l'ascensió? Formen el seu testament; són les seves últimes voluntats expressades abans de marxar a la casa del Pare. Són ja les paraules del Rei dels reis i Senyor dels senyors. Ens incumbeix guardar els manaments donats en aquestes excepcionals circumstàncies amb una fidelitat i un zel particulars. La gran declaració registrada a Mateu 28:18-20 és ben significativa i ens indica, en un ordre que certament no té res de casual, tot el programa del Mestre per a l'evangelització del món. "*M'ha estat donada tota la potestat en el cel i sobre la terra: aneu doncs i instruiu tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant; ensenyant-los a guardar totes les coses que us he manat*". És per garantir l'autoritat del seu manament que Jesús afirma que tota la potestat li ha estat donada en el cel i sobre la terra. Notem l'ordre cronològic del seu programa:

- a) **Anar**: la missió.
- b) **Instruir tots els pobles**: evangelització
- c) **Sumegir**: el baptisme.
- d) **Ensenyar**: la instrucció.
- e) **Guardar**: la submissió a les ordres.

Destaca clarament que, en el pensament del Senyor, el bateig ha de precedir al Sopar. Aquest text, en ell mateix, té un pes d'evidència que convencerà a tot cristià que estigui desitjós de discernir el pensament del Senyor. És ell mateix qui parla, i ho fa en unes circumstàncies molt especials. Primerament els deixebles havien d'anar al seu camp de treball; després havien de predicar l'evangeli de salvació. Un cop els oients esdevenien deixebles,

havien de rebre el senyal extern pel bateig. Tot seguit, havien de ser instruïts en els camins del Senyor. Finalment, havien de posar en pràctica tot allò que el Mestre els havia prescrit. Jesu-Crist escull el baptisme com l'acte inaugural, no de la vida en general, sinó de la vida cristiana. No creu necessari parlar del Sopar. Ell el situa al mateix nivell que totes les altres prescripcions. És aquest argument més fort que l'altre? Déu és un Déu d'ordre, no de desordre. Que ell ens guardi de modificar d'una o d'altra manera la precedència establerta pel seu propi Fill en el moment en què tota potestat li va ser donada sobre la terra i en el cel!

6 Institució col·lectiva

El costum de portar el Sopar als malalts i aïllats és una tradició del tot humana. No es justifica ni per la doctrina ni per la pràctica bíblica. Una de les característiques essencials del Sopar és la comunió del cos de Crist (1Co 10:16). El cos es troba doblement representat pel pa i la mateixa església. Ha de ser celebrat per l'església local aplegada (1Co 11:20). Únicament es pot anunciar la mort del Senyor junts (1Co 11:26). Crist va instituir el Sopar després del sopar de la Pasqua a la cambra alta. Onze dels seus íntims hi eren presents (l'ordre cronològic dels esdeveniments és, segons els millors experts en les ciències bíbliques: Joan 13:23-26; Mateu 26:25; Joan 13:27-38 i paral·lels; Lluc 22:17-20; aquest ordre exclouria Judes de la participació al Sopar). Els primers participants estaven *“reunits”*. Se'ns diu que els deixebles més tard *“perseveraven en l'ensenyament dels apòstols i en la comunió fraterna i en el partiment del pa i en les pregàries”* (Fets 2:42). *“I el primer dia de la setmana els deixebles estaven reunits per al partiment del pa”* (Fets 20:7a). *“Com que hi ha un sol pa, els molts som un sol cos, perquè tots participem d'aquest sol pa”* (1Co 10:17). *“Per tant, quan us aplegueu alhora... És que no teniu cases per menjar i beure? O és que menysteniu l'església de Déu?... De manera que, germans meus, quan us reuniu per menjar, espereu-vos els uns als altres; i si algú té gana, que mengi a casa”* (1Co 11:20, 22, 33-34). Aquests textos mostren clarament l'aspecte social del Sopar. L'únic passatge que sembla invalidar el nostre argument és el de Fets 2:46: *“Cada dia perseveraven unànimes en el temple, partien el pa en les cases, prenien l'aliment*

amb joia i senzillesa de cor". Per l'ensenyament, ells van poder aplegar-se al temple per molt de temps mentre gaudien del favor de tot el poble. Però per "*partir el pa*", no es podien aplegar en un mateix lloc, i menys per sopar, ja que unes tres mil ànimes van ser afegides a l'església el dia de la Pentecosta. Aquelles "*cases*" van aixopugar de la mateixa manera veritables esglésies locals. El Sopar únicament se celebrava col·lectivament.

Com a individu, el cristià no ha rebut l'ordre d'observar el Sopar, ni s'observava d'aquesta manera el Sopar en els temps apostòlics. Els deixebles impeditos per raons majors de la participació al Sopar, no són culpables de cap desobediència. L'ordre ha estat donada a un col·lectiu, o sigui, a l'església; a l'església local, no cal dir-ho: "*Feu això en memòria de mi*", "*beveu-ne tots*". Els manaments són donats en plural, mentre que, pel Baptisme, són donats en singular ja que concerneix a l'individu. "*El qui cregui i sigui batejat...*", "*sigui batejat cadascú de vosaltres...*". Segons això, hom pertany a l'església local des del mateix moment que, sota la seva professió de fe, és submergit en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Aquesta obligació de celebrar el Sopar no recau sobre els cristians que, per la raó que sigui, s'exclouen dels privilegis i de les responsabilitats d'una església local. Com podrien ells estar en perfecta comunió amb germans que professen punts de vista incompatibles amb els seus sobre qüestions tan importants com la de l'obediència al Senyor en el Baptisme i en la incorporació a la membresia de l'església local?

7 La pràctica de les esglésies primitives

Els apòstols van seguir escrupolosament l'ordre del Senyor: "*Aneu... instruiu tots els pobles, batejant-los... ensenyant-los a guardar...*". La primera proposició que cercarem d'establir és que tots els convertits van ser immediatament batejats. En tenim al menys sis exemples en el llibre dels Fets. (Senyalem una excepció als Evangelis: el lladre sobre la creu. Però aquest cas especial d'impossibilitat material únicament prova que per ser salvat no cal ser batejat).

Heus aquí, en el dia de la Pentecosta, a Jerusalem. Els deixebles, plens de l'Esperit Sant, prediquen l'evangeli a la multitud.

Resultat: molts clamen: “*Què hem de fer, germans?*”. Heus aquí que els oients desitgen voluntàriament sotmetre’s a la voluntat de Déu. Pere els diu: “*Penediu-vos i sigui batejat cadascú de vosaltres...*”. Heus aquí l’obediència a la missió: “*Aneu doncs i instruïu tots els pobles*”. Després, llegim que “aquells que van rebre amb alegria la seva paraula van ser batejats”. Heus aquí el manament: “*batejant-los*”. Finalment, llegim: “*I perseveraven en l’ensenyament dels apòstols i en la comunió fraterna i en el partiment del pa...*”. Heus aquí el deure: “*ensenyant-los a guardar totes les coses que us he manat*”. Pere no els diu: Penediu-vos, cregueu en el Crist i veniu a la Taula del Senyor, després us batejareu si voleu. Únicament aquells, però certament tots aquells, que van rebre el missatge de Pere van ser batejats. Únicament aquells que van ser batejats perseveraven en la doctrina dels apòstols i en el partiment del pa (Fts 2.41-42).

Felip també, en la mesura que va ser possible, seguí aquest ordre en el cas de l’eunuc etíop. Ell “va” al desert, ell “predica” l’evangeli, fa també un “deixeble”. L’eunuc va ser, tot seguit, “submergit”; no va prendre del Sopar, ja que no hi havia església al desert, però va ser, certament, submergit (Fts 8:38).

Ananies va actuar d’igual manera amb Saule de Tars. El mateix Senyor va acomplir els dos primers punts del programa. Semblava que cap home podria portar a Pau al penediment. Però quan la seva conversió va ser constatada, Ananies li va dir: “*I ara, per què tragues? Alça’t, sigues batejat i neteja’t dels teus pecats, invocant el nom del Senyor*” (Fets 22:16). “*I de seguit li van caure dels ulls com unes escates i hi va tornar a veure immediatament, i es va alçar i fou batejat*” (Fets 9:18). Fins i tot després d’estar tres dies sense menjar ni beure, Pau va ser batejat. L’obediència va ser tan immediata que, malgrat el seu estat de feblesa, l’absorció d’aliments va passar a un segon lloc, no va ser fins més tard que Pau va prendre el Sopar.

La fidelitat a l’ordre del Senyor de Pere es va manifestar en relació als jueus el dia de la Pentecosta; no canvià de programa quan Déu l’envià als pagans. Perquè doncs un altre mètode? Jesu-Crist hauria canviat l’ordre del seu programa? a) Pere predica; b) Corneli i la seva casa es converteixen; c) Pere “ordena” (el terme

és fort) que siguin submergits; d) Pere resta alguns dies amb ells per ensenyar-los tot allò que el Senyor havia prescrit. Si ells van celebrar el Sopar, això no va poder ser fins després del baptisme (Fets 10:47-48).

Pau adoptà el mateix programa. Ell havia tingut revelacions personals del Senyo, aquelles concordaven amb les ordres precedents donades als deixebles. A Filips, es troba amb Lídia i li predica l'evangeli. *“El Senyor li va obrir el cor perquè estigués atenta a les coses que deia Pau”*; ella va esdevenir deixeblla i va ser batejada. Aquí també el Baptisme precedeix al Sopar (Fets 16:14-15). Malgrat tot, Lídia havia cregut en Déu: calia doncs que fos batejada. La seva pietat, la seva fe i la seva consagració no podien reemplaçar l'obediència.

El cas del escarceller és diferent. Ell era certament un ignorant de les coses de Déu, es a dir, un incrèdul. Amb tot després del terratrèmol, Pau li va predicar, ell va creure a Déu amb tota la seva família, tot seguit és batejat, i amb gran diligència: *“En aquella mateixa hora de la nit”*. Ell no va poder de cap manera participar del Sopar abans de ser batejat (Fts 16:33).

En tots aquests casos, encara que canvien les circumstàncies i les persones, la pràctica apostòlica invariable correspon a l'ordre establert per Crist: predicació, conversió, bateig. El creient no podia participar del Sopar abans d'haver estat batejat. La successió ràpida: conversió-bateig no n'oferia la possibilitat.

Nosaltres considerarem tot seguit la qüestió des d'uns altres punts de vista, per establir que en els temps apostòlics, **tots aquells que van participar en el Sopar havien estat prèviament batejats.**

L'observança del Sopar ens és relatada en quatre passatges:

a) La institució del Sopar

Eren presents el Senyor i els onze apòstols (el fet que fos present o no Judes no invalidaria aquí la nostra argumentació). Joan havia batejat Jesús al Jordà (Mt 3.13-16 i paral·lels). La pregunta que se'ns presenta seria: Tots els apòstols estaven batejats en aquell moment? Nosaltres contestem afirmativament sense cap dubte, encara que no tinguem un text explícit. Molts havien estat

deixebles de Joan (Jn 1:35-42). Aquells certament havien estat batejats per Joan. Altrament, seria inconcebible que Jesús hagués escollit els altres entre aquells que “*van rebutjar el disegni de Déu per a ells, en no ser batejats*”. (Lc 7:30). Aquells que no havien estat batejats eren els fariseus i els doctors de la llei. Cap dels dotze no formava part d’ells. La nostra proposició sembla per tant ben fonamentada ja que els deixebles mateixos batejaven (Jn 4:2). Com hauria tolerat el Senyor en el seus apòstols la inconseqüència d’imposar el baptisme mentre que ells mateixos no s’havien sotmès a ell? I com encara podia ordenar-los que bategessin els deixebles que fessin, si ells havien quedat sense submergir? El baptisme de Joan, que es va mostrar insuficient després de l’ascensió (Fts 19:1-5), era l’únic conegut i obligatori al moment de la institució del Sopar.

b) El nostre segon exemple és de l’**església de Jerusalem** a la Pentecosta (Fts 2:42, 46).

Hem vist que aquells que van rebre la Paraula van ser batejats, i que tot seguit perseveraven en l’ensenyament dels apòstols, en la comunió fraternal, en el partiment del pa i en les pregàries. No insistirem sobre això, és suficientment clar.

c) L’**església de Corint** constitueix el tercer exemple (1 Co 10 i 11)

Pau adreça seriosos retrets als Corintis per les irregularitat i els escàndols que es produïen al voltant de la Taula del Senyor. Gairebé, es podria preguntar si aquests participants eren convertits. Amb tot, no hi ha cap dubte d’això. Pau els censura dient-los: “*No podeu beure la copa del Senyor i la copa dels dimonis*” (1Co 10:21); “*jo, germans, no us vaig poder parlar com a espirituals, sinó com a carnals. com a infants en Crist*” (1Co 3:1). Tanmateix els escriu dient: “*Vosaltres sou un conreu de Déu... ¿No sabeu que sou santuari de Déu i que l’Esperit de Déu habita en vosaltres?... perquè el santuari de Déu, que sou vosaltres, és sant*” (1Co 3:9. 16, 17). Els corintis no només eren convertits, també estaven batejats. Pau els pregunta: “*¿Va ser potser Pau crucificat per vosaltres, o fóreu batejats en el nom de Pau?*” (1Co 1:13). L’apòstol els mostra que el servidor de Déu

no és res. Ells no han d'estar dividits per preferències humanes, sinó realment units en Crist. Pau afirma indirectament també que Crist ha estat crucificat per ells i que és en el nom de Crist que ells han estat batejats. Aquells que, participant en el Sopar del Senyor, manifesten tan poc la mort de l'home vell havien seguit, efectivament, al Senyor en les aigües simbòliques del baptisme.

d) El nostre últim exemple és aquell dels **deixebles de Tròada** (Fts 20)

Es tracta senzillament de saber a qui refereix el versicle 7: “*I el primer dia de la setmana els deixebles estaven reunits per al partiment del pa...*”. Aquests són, en primer lloc, els companys de treball i de viatge de Pau, que es mencionen al versicle 4: Sòpatre, Aristarc, Segon, Caius, Timoteu, Tíquic i Trófim. Ells esperaven Pau a Tròada. Ell havia fet batejar els primers deixebles de Filips: Lídia, l'escarcerer i les seves “cases”. Sabem que va batejar a Crisp i Caius, i també a la casa d'Estefanàs a Corint. Allò que coneixem del pensament i de l'acció de Pau no ens permet admetre una inconseqüència qualsevol a la seva vida. Ell no hauria batejat a aquells cristians i a uns altres (Fts 18:8) sense batejar també els seus col·laboradors, si és que ells no ho havien estat ja. Caius és un exemple d'això. A més, a Tròada hi havia deixebles. Podem també suposar que ells havien estat batejats. De fet, aquells deixebles s'havien convertit, en part, al llarg de l'anterior estada de Pau a Tròada. Per menys que suposem que ell tenia dues maneres de fer, Pau actua amb ells com havia actuat una mica abans i com faria una mica després a Filips (Fts 16:15, 33) i a Corinti (1Co 1:14-16). Evidentment els havia batejat o fet batejar. Els creients a Tròada no formaven pas una classe a part. Ell no tenia cap raó per fer una excepció per ells. Tròada era una ciutat d'Àsia Menor, igual que Èfes, Colosses i les ciutats de Galàcia. Pau escriu als gàlates: “*Perquè tots els que van ser batejats en Crist...*” (Gà 3:27). Escriu als efesis: “*Marits, estimeu les vostres pròpies mullers així com també el Crist va estimar l'església i es va lliurar ell mateix per ella, a fi de santificar-la, purificant-la amb el bany (immersió) de l'aigua per la paraula*” (Ef 5:25-26). Una església és santificada per la Paraula, un cop que ha estat simbòlicament purificada en la persona de tots els seus

membres pel baptisme d'aigua. Aquest ensenyament s'aplica, per a tots, tant a Tròada com a Èfes o Jerusalem. Pau escriu d'altra banda també als colossencs: "*Sepultats juntament amb ell en el baptisme... I quan hagi estat llegida aquesta carta entre vosaltres, feu que també sigui llegida a l'església de Laodicea*" (Col 2:12; 4:16). L'església de Laodicea era també una església d'Àsia Menor. Aquesta acumulació de testimonis ens permet pensar que els deixebles de Tròada estaven batejats.

A més, l'ensenyament general de les Escripures no ens permetria veure aquí una excepció, encara que se substitueixi algun dubte per certesa. Quan tot el pes de l'evidència bíblica es troba cap a una banda, els principis de sana interpretació no ens permeten fer excepcions en aquells passatges que són menys explícits.

Certament, tots aquests arguments tenen un gran valor intrínsec; i prenen una dimensió més gran quan es considera l'evidència acumulativa, sobretot davant la inexistència total d'arguments veritablement bíblics en favor del Sopar obert a no batejats.

OBJECCIONS A L'ORDRE BÍBLIC DELS SÍMBOLS

Hem revisat la doctrina i la pràctica apostòliques. Pensem haver establert la nostra proposició segons la qual no existeix precedent bíblic d'un Sopar obert als deixebles no submergits. Què es pot oposar a aquesta proposició? Arguments exclusivament extrabíblics de caire sentimental, de silenci o ecumènics.

1 El sentiment no ens ha de dirigir mai en les qüestions doctrinals. Es convida de vegades al Sopar a tots els creients sense distinció, sota el pretext que la Taula és del Senyor i no d'una església. No és aquesta més aviat una excel·lent raó per únicament invitar a aquells que el Senyor mateix invita en la seva Paraula? Tenim el dret o la pretensió de ser més amplis que Déu mateix en la nostra caritat?

2 Altrament, l'argument del silenci: "El Sopar obert als no batejats no es troba prohibit a la Bíblia", té una feblesa extrema. La qüestió no es podia formular ni tan sols en els temps apostòlics, ja que l'ordre observat invariablement exclouia el Sopar ampli. Quantes coses que no es troben prohibides a la Bíblia són, en canvi, severament i justament condemnades pels mateixos cristians que fan servir aquest argument per al Sopar!

3 En quan a l'ecumenisme, es troba fonamentat sobre bases molt fràgils. "*Que siguin u*" és, sens dubte, la veu del Senyor. Però Jesús qualifica aquesta unitat. Afegeix: "*Com nosaltres*". No unitat de nombre, atès que aquesta no es l'obra del Pare i del Fill; sinó unitat de natura, atès que aquesta unitat ha de fer-se sobre el pla d'una unitat perfecta de doctrina i d'acció, que no es donaria en el cas del Sopar ampli, al menys en el que fa referència a la necessitat de la immersió dels creients.

Davant l'autoritat de pobres i febles objeccions que es presenten, ¿qui s'atreveria a afegir, treure o canviar allò que va ser la pràctica apostòlica? Quin cristià o quina església fidel s'atrevirien a canviar l'ordre tal com va ser establert pel mateix Jesu-Crist? Qui s'atreveria a acusar l'Església Catòlico-Romana de tenir pràctiques extrabíbliques, a la vegada que ell mateix professa punts de vista estranys a la Paraula de Déu? "Per això ets inexcusable, oh home, tothom que jutja, perquè en allò que jutges l'altre, et condemnes a

tu mateix, perquè tu que jutges fas les mateixes coses” (Rm 2:1). La qüestió del Sopar es planteja actualment únicament degut a la degeneració de les formes bíbliques del baptisme i de l'Església. Satanàs ha tingut èxit mesclant els esperits. Però nosaltres podem lluitar contra ell proclamant amb gosadia tot el consell de Déu.

L'aplicació absolutament rigorosa i constant d'aquest principi no serà possible més que amb dificultat en el nostre temps de confusió religiosa. Hi haurà, sens dubte, casos diversos i qui presideix una reunió de Sant Sopar potser no està cridat a fer de policia al voltant de la Taula del Senyor. Però al menys ha de fer que el creient no submergit sàpiga que l'ordre d'observar el Sopar no s'adreça a ell. No és qüestió d'excloure'l d'un privilegi, sinó senzillament de dispensar-lo d'una obligació imaginària i, sobretot, de fer-lo adonar de la seva violació d'un ordre clarament establert per Déu en la seva Paraula.

CONCLUSIÓ

Estem persuadits que el lector haurà entès la gran importància del problema examinat.

Hauríem pogut situar-nos en el terreny històric i mostrar la fidelitat de les denominacions “cristianes” en aquest principi bíblic d’un Sopar estricte, alhora que han abandonat tantes altres veritats. Hauríem pogut invocar l’exemple d’esglésies germanes que han restat fidels a la Paraula de Déu. Un coneixement d’aquests fets és preciós, sens dubte, però hem preferit limitar-nos al terreny de l’Escriptura. El cristià submís a l’autoritat suprema de Crist sabrà prendre posició respecte a aquest ensenyament.

La qüestió del Sopar no és una qüestió de costum, encara que el costum general dels grups “cristians” ha estat exigir el baptisme (o

Taula de continguts

Significat bíblic dels símbols	5
1 El Baptisme	5
2 El Sopar	5
3 Semblances	6
L'ordre bíblic dels símbols	7
1 Nombre proporcional de textos	7
2 L'ordre de la institució	8
3 Significat relatiu als símbols	8
4 L'autoritat absoluta de Jesu-Crist	8
5 El programa de Jesu-Crist per al món	9
6 Institució col·lectiva	10
7 La pràctica de les esglésies primitives	11
Objeccions a l'ordre bíblic dels símbols	16
Conclusió	18

Altres publicacions:

*Sèrie “Quaderns de fonaments”.

*Sèrie “Reflexió Teològica”.

*Sèrie “Estudi Bíblic”.

*Sèrie “Informació i Denúncia”.

*Sèrie “Edificació Cristiana”.

*Sèrie “Los Fundamentales”.

Escriu-nos demanant el “Catàleg” de publicacions i rebràs de franc els nostre butlletí trimestral “Koinonía”.

Edicions Cristianes Bibliques

Apartat 10053 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

<http://www.ecbministeris.org>

o enviar-nos un correu electrònic a:

edicions@ecbministeris.org

ecb.edicions@wanadoo.es

Nom i cognoms:

Carrer/Plaça: *nm.:* *pis:*

Població: *C.P.:* *País:*

GPB